

Húsvétvasárnap

Kol 3,1–4

Krisztussal feltámadatok

¹Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. ²Ami ott fönn van, arra legyen gondotok, ne a földiekre. ³Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van rejtve az Istenben. ⁴Amikor majd Krisztus, a mi életünk megjelenik, vele együtt ti is megjelenetek dicsőségben.

Az újszövetségben Krisztus feltámadásáról többféle tudósítást olvashatunk. Van olyan, amely az üres sír bemutatására koncentrálna (Mt/Mk), de van, amely ugyanezt a témát nemcsak az asszonyoknak történt jelenés leírásával, hanem az őskeresztény közösségben tekintélyes keresztény feltámadt Krisztussal kapcsolatos tapasztalatával támasztja alá (Mk 16,9–20). Az Apostolok Cselekedeteiben a feltámadás elbeszélése Jézus mennybemenetelének részletes leírásával folytatódik, de Máté és Márk evangéliuma összeköti a feltámadás elbeszélését a misziós paranccsal is (Mt 28,16–20; Mk 16,14–18). Mindez azt mutatja, hogy Jézus feltámadását az őskeresztény közösségben kezdettől fogva nemcsak leírták, hanem értelmezték is.

A jelen szöveg a feltámadásról szóló keresztény igehirdetés, amely annak jelentőségét és felhívó jellegét is megfogalmazza az egyéni keresztény élete számára. Nemcsak Krisztus testi feltámadásáról, pontosabban szólva arról az üdvtörténeti tényről szól, hogy őt feltámasztotta az Atya, hanem Krisztus feltámadásának következményeiről is beszél. Ez lesz az újszövetségi igehirdetés központi témája, és minden más keresztény tanítás is erre épül. Pál legkorábban írt levelében már ezt írta a tesszalonikai híveknek: „Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és feltámadt, akkor Isten vele együtt feltámasztja azokat is, akik Jézusban hunytak el” (1Tesz 4,14). Hasonlóan fogalmaz a Korintusiaknak írt levélben is, amely amellet, hogy a halálon aratott győzelmét hangsúlyozza, már jelzi, hogy nem Jézus csodáinak egyike a feltámadás, hanem ezt követi a mi feltámadásunk is. Vagyis Krisztus feltámadása és a hívek feltámadása szorosan összefügg (1Kor 15,20). Ezzel elindul egy – a levélirodalomban csak részlegesen olvasható – vita az őskeresztény pogány közösség tagjai és az apostol feltámadási igehirdetésének értelmezése között. Az egyik legnagyobb tévedés, hogy Krisztus feltámadását azonosítják újraéledésével, és ebből azt a következtetést

vonják le, hogy mi is, ha hiszünk Krisztusban, megszabadulunk a földi haláltól. Annak ellenére, hogy már a feltámadás-elbeszélésekből is világos, hogy a feltámadt Jézus testi megjelenése egészen más. A hellén világban inkább a pogány istenek újraeledéséhez hasonlították Krisztus feltámadását, és második eljövételét igen korai időre várták.

Krisztus feltámadása azonban más dimenziókat nyitott meg az ember számára, az apostolokat Jézus összes csodája sem tudta a töretlen hitre elvezetni, de feltámadása után személyének különösségéről, megváltó tetteiről egyértelmű nézetek alakultak ki. A feltámadás személyes megértése és a keresztény életére való többértelmű hatása azóta is lényeges eleme a keresztény hitnek. Mindenféle tanítás és Jézus igehirdetésének éppen a legfontosabb részei, mint például etikai kódexét képező nyolc boldogság, vagy a Miatyánk kezdetű imája érthetetlen a feltámadás tényének elfogadása nélkül. Jézus feltámadásának hitét nem lehet megtanulni. Aki hall róla, felnőtt fejjel, hitének újabb fázisában, újra átgondolja ezt a tanítást. Jézus meghalt értünk, és feltámadt azért, hogy megigazítson minket. Az apostoloknak és a későbbi keresztényeknek is Jézus összes tanítása csak a feltámadás felől nyer értelmet. A feltámadás hite, nem pusztán egy hittétel, hanem ennek megértése hitünket eleven valósággá változtatja. Az a mentális és lelki forradalom, amelyet az apostolok éltek át Jézus feltámadása után, meg kell hogy ismétlődjék az egyes keresztényekben is. Ellenkező esetben csak egy érdekes vallási történetről hallunk, de nem támadunk fel Krisztussal.